



Amandelen, witte en bruine Kandij, Zoet-, Laap-, Patent- en Lijn Olie, Bier in randen, Roode-, Madera- en Rijn Wijn, fijne Witte Mans-, Jongens- en Kinder Horden, Zijde dito Colliers, echte Granaten, Oorringen, IJzerwaren, en andere Goederen meer. (1884)

(14/85) De ondergeteekende voornemens zijnde binnen kort de Kolonie te verlaten, verzoekt die iets van hem te vorderen heeft, betaling te komen ontvangen en die verschuldigd zijn, worden nogmaals verzocht, betaling te presteren.

Biedt à *contant*, tot zeer goedkope prijzen te koop, aan, per de laatst gearriveerde Schepen aangebragt: fijne zwarte Pokken, Broeken, blaauwe en gekleurde Jassen, fijne witte Mans-, Jongens- en Kinder Horden, Kousen en Sokken, Linnen, Linnen Biet, extra geïronsde Telt-Lampen, Eau de Cologne en diverse Goederen meer.

A. J. IOSNANKI.

(1888) E. M. DAPROTT vertrekt.

## Overzicht der gebeurtenissen gedurende het jaar 1835.

Met het begin van dit jaar verkeerde ons Vaderland in een' haghelyken toestand. De *Fransche* legerhoofden, die *Antwerpens* IJssel, na eene heldhaftige verdediging, hebben overwonnen, stonden aan de grenzen des Vaderlands. Zouden zij hetzelfde binnen kort? Gewis! riep de oorlogspartij, en hoopte, dat alsdan zekerlijk *Pruissen*, *Oostenryk* en *Rusland* toeschieten en de *restauratie* in *Belgie*, ja mogelijk wel in *Frankrijk*, zouden voltooien. Doch deze verwachtingen werden verijdeld. De *Franschen* trokken terug, maar namen orze dapperen mede, wier opperhoofd zich, met *Romeischen* moed, liever als gevangene (of gijzelaar, zoo als men het noemen wil) naar *Frankrijk* liet vervoeren, dan eene helotte, die hij met zijne krijgsmanstrouw en ondergechiktheid niet overeenkomstig hield, al te leggen. Hun verblijf te *St. Omer*, *Aire* en *Hesdin* duurde nog volle vijf maanden. Men begreep van de zijde onzer regering bij de nu weder, op aanzoek van *Frankrijk* en *Engeland*, geopende vredes-onderhandelingen, het aanbod niet te kunnen aannemen, van het wederzijdsche grondgebied te ontruimen, zoo als het bij de 24 artikelen bepaald was, en dus het nu nog alleen daarvan in ons bezit verblevene *Lillo* en *Eijsk-nshoek*, twee sterkten van weinig belang, te vernielen tegen *Vento*, *Stralen*, *Weert*, *Thorn*, *Sittard* en een belangrijk en vruchtbaar gebied aan den regter oever van de *Maas*, rijk aan kolennijnen en andere voorbrengselen. De regering heeft aan de Natienimmer medegedeeld waarom zij deze voordeelige ruiling en daarmee eene belangrijke toehadering tot den vrede, heeft van de hand gewezen, maar zij zelve toch reeds den 30 Junij 1832 deze lu den als ruiling voor *Luxemburg* had aangenomen. Maar er zijn wel meer ondoordringbare geheimen in de staatkunde onzer dagen. *Frankrijk* en *Engeland* verlangden nu de erkenning der onzijdigheid van *Belgie* van onzen kant, iets, hetwelk na de, reeds in Februarij 1832, en sedert meermalen, voorwaardelijk door onze regering was aangenomen. Het tegenwoordige voorstel werd in 's Gravenhage niet aannemelijk geacht. In Februarij 1833 schenen dus de onderhandelingen afgebroken, en na eene zeer scherpe nota der *Fransche* en *Engelsche* gevolmagtigden te *Londen*, wa hte men, in plaats der opheffing, zelfs de verzwaring van het nog altijd voortdurend embargo. Toen begreep ons ministerie, aan den lijgenden veldstand nog meer verliezen te moeten besporen; en tot het sluiten van een voorlopig verdrag, hetwelk den weg tot een bepaald tractaat van scheiding en vrede moest banen. Ook hier echter schenen in den beginne onoverkomelijke hinderpalen tegen den vrede in den weg te staan; althans zniks werd uit *Londen* geschreven. Doch eindelijk werd er eene bepaling getroffen, waarbij *Nederland* de verplichting

op zich nam, van tot op een eindverdrag geene vijandelijkheden tegen *Belgie* te zullen beginnen, en geene reuten hoegenaamd op de *Schelde* te heffen. *Belgie* van zijne zijde nam ook aan geene vijandelijkheden te plegen. Ook zou men de vaart op de *Maas* vrijstellen, daarentegen moest de gemeenschap met *Maast-icht* van de *Belgische* zijde voor *Nederland* volkomen worden vrijgesteld. Men zou zich van weerszijden onmiddellijk, in gemeenschap met *Oostenryk*, *Pruissen* en *Rusland*, tot het sluiten van een eindverdrag te *Londen* vereenigen. Het embargo en de blokkade der *Hollandsche* havens zouden opheffen, de handelsvrijheid wederzijds hersteld en de gevangenen uit *Frankrijk* terug gezonden worden.

Den 21 Mei 1833 werd dit merkwaardige verdrag gesloten, hetwelk de hoop op vrede van nieuws, na zoo menige teleurstelling, verlevendigde. Groot was de blijdschap bij velen in *Holland*, toen nu de voor verloren geachte schepen met volle zeilen de *Vaderlandsche* havens weder binnen kwamen, handel en vertier dadelijk verademing schepten, een groot aantal verlosangiers naar huone haardsteden terugkeerden, en ook de brave bezetting der citadel in de eerste dagen van Junij door *Fransche* oorlogschepen uit *Duinkerken* naar *Vlissingen* werd overgescheept, en overal met geestdrift ontvangen.

Thans openden zich aller harten voor vreugde en hoop, vooral een de heer VERSTOLK VAN SOELEN, minister van buitenlandsche zaken, in persoon met den heer DEDEL in het begin van Julij naar *Londen* vertrok. Nu twijfelde men nauwelijks meer aan het spoedige sluiten des vredes; daar ook de gezanten der drie groote oostelijke mogendheden bereid waren, de onderhandelingen te hervatten. Zeer gering waren nog de punten, die eenen zoo gewenschten vrede terughielden, namelijk: de hoegrootheid van den *Schelde*-tol, waaromtrent men nog slechts op zijn hoogst (en volgens andere berichten nog veel minder dan) een gulden per ton verschilde; het regt door *Limburg*, hetwelk onze regering beloofd had, niet hooger dan 1 pCt te zullen stellen; de vereffening van het *amortisatie-syndicaat* en de regeling van het bedrag der achterstellen in de schuld, door *Belgie* te betalen. Maar te *Londen* kon men het echter nog niet eens worden. Zoo lang niet alles geregeld was, weigerde de Koning der *Nederlanden*, als groot hertog van *Luxemburg*, den afstand van het *Waalche* gedeelte van dat groot hertogdom aan *Belgie* van de *Duitsche* bondsvergadering, waartoe hetzelfde behoorde, te verzoeken. De gezanten bij de conferentie verklaarden daarop, zich van alle verdere onderhandelingen te zullen onthouden, tot dat die bewilliging verzocht, en (zoo als sommigen zeggen) tot dat zij verkregen was. Ook over de vrije *Maasvaart* en den doortogt naar *Maastrecht* ontstonden zwarigheden. De heer VERSTOLK keerde daarop huiswaarts om verslag te doen van den staat der onderhandelingen; de heer DEDEL bleef.

Zoo stonden de zaken tusschen *Holland* en *Belgie* in September dezes jaars. Per wij tot derzelver verderen loop overgaan, moeten wij den toestand van het overig *Europa*, in de negen eerste maanden van dit jaar, beschouwen.

Het zuiden van *Europa* werd op deszelfs beide niterste einden, in het westen en oosten geschokt. In het zoo lang door twee broeders aan elkander betwiste koninkrijk *Portugal*, gelukte het eindelijk den oudsten, *Brazillie's* voormalige Keizer, — die, in naam en als voogd zijner dochter, zoo langen tijd in *Oporto* gebied gevoerd had, doch aldaar zoo goed als opgesloten geweest was, zich, na eene schitterende overwinning van zijnen vlootvoogd *NAPIER*, eenen *Schot*, die de geheele zeemagt van den jongsten broeder, *MIGUEL*, vernietigde, meester van de hoofdstad *Lissabon* te maken. Deze belangrijke verovering was voorbereid door eene landing der troepen van Keizer *PEDRO*, uit *Porto*, in een vlak tegenovergestelde gedeelte des rijk, in *Algarve*, waar zij

onder anderen de belangrijke haven *Lagos* heerschte, en, noordwaarts naar *Alentejo* en den *Taag* voortdruingende, de omwenteling te *Lissabon* en de overgave der hoofdstad aan de magt van don *PEDRO* hadden bespoedigd. Het gemeen, waalt als de wind, dat de moorden, door don *MIGUEL* gepleegd, had begunstigd en toegejuicht, was nu even gereed om ten behoeve van don *PEDRO* ongeregeldeheden te plegen. En dezer woesten hoop wille, onze nieuwere *solons* soeverein maken.

*PEDRO*, eenmaal te *Lissabon*, was niet geneigd de magt uit zijne handen te geven, gelijk een aantal van zijne omwentelingsgezinde aanhangers — of liever aanhangers van hun eigen gezag, onder den naam der onmondige Koningin *MARIA* — begeerden. Ten einde de driftige zoogenaamde *constitutionnellen* te voldoen, nam *PEDRO* eenige heilige en gewis in *Portugal* voorbarige maatregelen tegen de geestelijkheid, en zelfs tegen het gezag van den Paus, hetwelk hem van dezen eene scherpe berisping, en zekerlijk zeer vele vijanden in de massa des volks verwakte. De verwachting, schier algemeen in *Europa* gekoesterd, dat *Lissabon's* verovering den val van *MIGUEL* naar zich zou slepen, werd niet verwezenlijkt. *MIGUEL* trok van *Oporto* terug, en zijn veldheer, de uitgewekene en afgezette *Fransche* maarschalk *BOURMONT*, belegerde *Lissabon*, doch te vergeefs; en nam eindelijk, uit verdriet over de gedurige tegenwerking der *Portugeesche* legerhoofden, zijn afscheid, waaraan *PEDRO* vooruit trok, en den wijkenden *MIGUEL* tot in de sterke stelling van *Sutaren* vervolgde, alwaar de beide legers werkeloos tegen elkander over stonden en nog staan.

Deze voorspoed van *donna MARIA*, die eerlang zelve, door don *PEDRO's* beschikking, naar *Lissabon* terugkeerde, was zij aan de geheime ondersteuning van *Engeland* en *Frankrijk* verschuldigd, die haar ook reeds openlijk hadden erkend. Aan de anderen kant begunstigde de toen nog levende Koning *Ferdinand VII* en zijn minister *zēa MARIA's* oom, *MIGUEL*, slechts niet openlijk; en bij verdere vijandelijkheden scheen eene botsing tusschen deze mogendheden onvermijdelijk, die in te lijk, daar men de groote oostelijke mogendheden, uithoofde hunner staatkundige beginselen, voor gunstig hield aan don *MIGUEL*, eenen algemeenen *Europischen* brand zou hebben kunnen ontsteken.

Doch veel gevaarlijker nog was de oorlog die uit het Oosten *Konstantinopel* bedreigde. Na lang de geveinsde rol van een' getrouwen onderdaan te hebben gespeeld, had eindelijk *MEHEMED-ALI*, pacha van *Egypte*, in 1831 het masker afgeworpen: zijn leger was onder zijnen zoon *IBRAHIM*, den veroveraar van *Arabie*, *Nubie*, *Sennaar*, *Navarino* en *Missolonggi*, in *Syrie* gevallen en had dat geheele uitgebreide land (met *Pelestina* en *Phenicie*) na de verovering van *St. Jean d'Acre* (die hem zeer mogelijk gevallen was) ingenomen. *HUSSEIN-pacha*, onder den titel van veldmaarschalk, door den Sultan afgezonden, om hem die verovering te ontrukken, was geheel en al geslagen. Thans drong *IBRAHIM* in *Klein-Azie* zelv' in, alwaar, in de laatste dagen van 1832, de groot vizier, in wiens moed en kunde de Sultan een onbepaald vertrouwen stelde, hem bij *Konia* of *Ikonium* te ontmoet trok, zich door het midden van *IBRAHIM's* *Arabieren* heensloeg, doch spoedig, van voren en op zijde door *IBRAHIM's* keurheden omringd, zelf, na wonderen van dapperheid, gevangen werd, en bijna zijn geheele leger verloor. Thans hield niets den zegevierenden *IBRAHIM* tegen, om, gebruik makende van de ontevredenheid der vrienden van het oude tegen den hervormenden en schijnbaar onregtzinnigen Sultan, zich tot opvolger van den profeet en Beheerscher der *Gelovigen* te verklaren, de bevolking op te ruilen en zegevierend binnen *Konstantinopel* te trekken.

(Het Vervolg en Slot hierna.)

Ter Drukkerij van GEZUSTEN *SERRES*.